לעיל טו: לקמן מה. נדה מט:. ב) לעיל יא: וש"ג.

ג) ל"ל לה. יעב"ץ, ד) [לעיל

טו:], ה) [הכונה לקמן מט.], ו) [לעיל י:], ז) דלא

ילפינן מלאיש זר אלא מאלמנה וגרושה א"נ וכו'

3"57 3"57

דהא אמר בקדושין (דף עו:) דאין חללה אלא מאיסורי כהונה

ולעיל בפ"ק (דף טו: ד"ה מה) פירשתי: הרא בשרה. לכהונה חיירי

כדמסיק היינו לתרומה דלכהן אסירא דגרושה היא וא"ת לרבי עקיבא

אמאי מיפסלה לתרומה הא לאו זר

אללה מעיקרא הוא דלקמן בפרק

אלמנה (דף סט. ושם) פריך ואימא

נבעלה לפסול לה מחזיר גרושתו ומשני

זר אללה מעיקרא בעינן וי"ל דסוגיא

דהתם אליבא דרבנן אבל ר"ע לא בעי

זר אנלה מעיקרא כדאמר גפ׳ עשרה

יוחסין (קדושין עה:) השתא ממזר הוי

מיפסיל בביחתו מיבעיה והלת תימה

לר"י דמאי דריש ר"ע מהיא תועבה

דלא דריש ואין בניה תועבין דהא

ממזר הוי ולא מלי למדרש נמי ואין

לרתה תועבה דלא שייך בה לרתה

דאין קדושין תופסין בחייבי לאוין

אליבא דר״ע א): הבא נמי ביון דבא

עליה עשאה זונה. משמע הכא דוונה

פסולה לתרומה דמתחללת כמו אלמנה

וכן בפ"ק דסוטה (א) (דף ו.) אמתני׳

דואלו אסורות לאכול בתרומה דהאמר

אילימא מקמי דתשתי זונה היא ופשיטא

דאסורה בתרומה ב) ותימה לר"י מנא לן

דאסורה בתרומה דאשה זונה לא יקחו

כתיב אבל לתרומה לא אשכחו ועוד

לקמן בפ' אלמנה (דף סח:) דפריך

ואימא נבעלה לפסול לה חייבי כריתות

ולמה לי קרא דכי תהיה לאיש זר

לחייבי כריתות כיון דבחייבי כריתות

שבן היא עצמה מתחללת. ליכא למימר דהיא נמי תתחלל מק"ו

נר מצוה הד א מיי פי״ל מהלי נירושיו הלכה סמג לאון פב:

עין משפמ

מסחללם. שאם מת כהן גדול אסורה אפילו לכהן הדיוט שפסלה זה בביאתו ועשאה חללה דכתיב לא יחלל זרעו (ויקרא כא) ולא כתיב ולא יחל ומשמע ב' חילולים אחד לה ואחד לזרעו והכי מפרש בקדושין (דף עו.) או אם בת כהן היא פסלה

שהולד פגום. ואם ילדה בת פסולה לכהונה כחללה: שכן היא עלמה

מן התרומה כדאמר במכילתין לקמן (דף סח.) תאמר במחזיר גרושתו שחין היא עלמה מתחללת דאי למפסלה לכהן לא מפסלה בהאי חזרה דהא פסולה וקיימא משעת גירושין ואי לתרומה לא מתסרא בהכי כדאמר בפרק אלמנה לכהן גדול ולקמן דף מטון: המחזיר גרושתו. משנשחת: אין לו בה קדושין. דקסבר ר״ע אין קדושין תופסין בחייבי לאויוי: והיא פסולה. לכהן דזונה היא: וולדה פסול. ממזר הוא: למאן. קתני ולדה כשר לאו לכהונה: הא כדאיתא והא כדחיפת. היא כשרה לכהונה ולדה כשר לבא בחהל אבל לכהונה פגום: ה"נ מסתברא. דהא כדאיתא והא כדאיתא: והיא מועבה. דקא פרכת היא תועבה ואין בניה תועבין לא תידוק הכי אלא היא תועבה ואין לרתה תועבה ליאסר לייבום אלא מתייבמת: ר' יהושע. דאמר במתניתין (לקמן דף מט.) אין ממזר אלא מחייבי מיתות: עשאה זונה. ופסלה לכהונה. אבל לעיל גבי מחזיר גרושתו ליכא לשנויי הכי דאמר בפרק אלמנה לכ"ג לקמן (דף סט.) ואימא נבעלה לפסול לה מחזיר גרושתו ומשני זר אללה מעיקרא בעינן:

שהולד פגום לכהונה מאן הכל מודים שמעון התימני ראע"ג ראמר שמעון התימני אין ממזר מחייבי לאוין נהי דממזר לא הוי פגום מיהא הוי מק"ו מאלמנה שומה אלמנה לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום איכא למיפרך מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת ועוד חועבין ועוד בניה תועבין ועוד סהיא תועבין ועוד סהיא תניא המחזיר גרושתו והנושא חלוצתו והנושא קרובת חלוצתו ר"ע אומר אין לו בה קרושין ואינה צריכה הימנו גם והיא פסולה ווֹלדה פסול "וכופין אותו להוציא וחכ"א יש לו בה קרושין וצריכה הימנו גם והיא כשרה וולדה כשר למאן לאו לכהונה לא לקהל אי הכי היא כשרה למאן אילימא לקהל פשימא משום דוניא אפסלה לקהל אלא לאו לכהונה ומדהיא לכהונה ולדה נמי לכהונה מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא הכי נמי מסתברא דקתני רישא היא פסולה וולדה פסול היא פסולה למאן אילימא לקהל משום דזניא אפסלה ייליה לקהל אלא לאו לכהונה וולדה פסול למאן אילימא לכהונה הא לקהל כשר האמר רבי עקיבא הולד ממזר אלא פשיטא לקהל ומדרישא הא כדאיתא והא כדאיתא סיפא גמי הא

כדאיתא והא כדאיתא והיא תועבה נמי היא תועבה ואין צרתה תועבה אכל בניה תועבין אלא אלמנה קשיא מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת אלא אי אתמר הכי אתמר אמר רב יוסף אמר ר' שמעון ברבי הכל מודים בבא על חייבי כריתות שהולד פגום מאן הכל מודים רבי יהושע ראע"ג דאמר ר' יהושע אין ממזר מחייבי כריתות ינהי דממזר לא הוי פגום מיהא הוי מק"ו מאלמנה ומה אלמנה לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום וכ"ת מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת הכא גמי כיון שבעלה עשאה זונה אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הכל מודים בעבד ועובד כוכבים הבא על בת ישראל שהולד ממזר מאן הכל מודים שמעון התימני דאע"ג דאמר ∘שמעון התימני אין ממזר מחייבי לאוין ה"מ

דבעינן בפרק אלמנה (לקמן דף סט. מחייבי ושם) זר אללה מעיקרא היינו דוקא בחייבי לאוין ולרבנן ולא ממעטו מכי תהיה דמשמע הנך דאית בהו הויה חייבי כריתות דחמירי אלא דוקא 🌣 עובד כוכבים ועבד ולהכי איצטריך קרא דאלמנה וגרושה מי שיש לו אלמנות וגרושין לאחויי עובד כוכבים ועבד ולרבי עקיבא דמעובד כוכבים ועבד הוי ממזר ונפיק מלאיש זר דריש אלמנה וגרושה לקמן (דף סט.) לדרשה אחריתי ומכל הנהו דלא תפסו בהו קדושין הויא זונה כדאמר בפרק כל האסורין (תמורה דף כט: ושם) מה עריות דלא תפסי בהו קדושין והויא זונה כו" דלשון זונה משמע שא"א להיות בה אלא ביאת זנות לא לאו דמלקות ואין להקשות למה לי דכתב רחמנא זונה לא יקחו כיון דזונה אסורה בתרומה ק"ו דאסורה לכהונה מגרושה דשריא בתרומה ואסורה לכהן דמהאי ק"ו נפקא לן ולקמן דף סח:) דגר עמוני ומואבי פסלי לכהונה אע"ג דאין מזהירין מן הדין קאמר המם דגילוי מילחא בעלמא הוא דאיצטריך לאו דזונה דלקי מרתי ועוד אינטריך לזונה מעובד כוכבים ועבד לרבנן דר"ע דליכא בה "לאו בתרומה מלאיש זר אלא מאלמנה וגרושה דמאלמנה וגרושה נפקא אי נמי משום גיורת ומשוחררת אילטריך לאו דזונה ואפילו לאביי דאמר בפ׳ כל האסורין (תמורה כט:) דכהן הבא על הזונה עובדת כוכבים אינו לוקה משום זונה אם נחגיירה מודה דלקי דהוי זרעו מיוחם אחריו ועוד דמטעם שנעשה זונה ואסרה רחמנא משום זונה הוא דהוי חייבי כריתות בכלל לאיש זר כדמשמע הכא ובכל דוכתי דשם זונה גורם לה ליפסל ומיהו מעובד כוכבים ועבד אע"ג דהויא זונה דהא לא מפסי בה קדושין מינייהו לא הוי בכלל לאיש זר אלא דוקא חייבי כריתות דחמירי וקלת קשה דבפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עה: ושם) דפריך השתא ממזר הוי מפסיל בביאתו מיבעיא משמע היכא דהוי ממזר פשיטא דהוי בכלל לאיש זר אפילו לא הויא זונה ומיהו לרבי יהושע דלא הוי ממזר מחייבי כריתות ושם זונה גרם לה דהויא בכלל לאיש זר וזהו דוחק דבכל דוכתין דמשמע דשם זונה גורם לה ליפסל מתרומה אתי כר' יהושע ולעיל בסוף פ׳ ד׳ אחין (דף לה. ד״ה אע״פ) הביא ר״י דכל הנך דע״י קדושין כיון דלא הוי זר אצלה מעיקרא לא הוי בכלל לאיש זר וזונה דפסולה לתרומה משום דכללה קרא בהדי חללה להכי פסולה כחללה ולפי זה לריך לישב הא דפריך בפ׳ אלמנה (לקמן דף סח:) ואימא נבעלה לפסול לה חייבי כריתות: צשאה זונה. משמע דלר׳ יהושע אין קדושין תופסין בחייבי כריתות דבתפיסת קדושין תלוי שם זנות כדמשמע בפרק כל האסורין (שם) וכן בס"פ ר"ג (לקמן נג. ושם) אינטריך לאשמועינן דאין קדושין חופסין בחייבי כריחות משמע דליכא מאן דפליג והא דמשמע בסמוך דממזרות תלוי בתפיסת קדושין וכן לקמן (דף מה:) דקאמר מה אשת אב דלא תפסי קדושין והולד ממזר משמע דכל היכא דלא תפסי קדושין הוי ולד ממזר היינו לשמעון החימני ולר"ע משום דגלי לן קרא שיש ממזר מחייבי כריתות כדילפינן בסוף פירקין (דף מט.) וגלי לן נמי דלא תפסי בהו קדושין כדאמרינן בס"פ האומר (קדושין סת. ושם) משום הכי אית לן למימר דהא בהא תליא אבל לר' יהושע אע"ג דאין קדושין מופסין בחייבי כריתות לא הוי ממזר כדיליף ר' יהושע בסוף פירקין דאין ממזר אלא מחייבי מיתות ב"ד ולהכי בסמוך דקאמר הכל מודים שמעון החימני לא קאמר הכל מודים ר' יהושע אע"ג דאמר ר' יהושע אין ממזר מחייבי כריחות ה"מ כו' דלרבי יהושע אין קדושין תופסין בחייבי כריתות אף על גב דאין הולד ממזר אבל קצת קשה דבפ"ק דתמורה (דף ה: ושם) פריך לרבא דאמר כל היכא דאמר רחמנא לא מעביד אי עביד לא מהני והרי אלמנה לכהן גדול דרחמנא אמר לא יקח וחנן כל מקום שיש קדושין ויש עבירה כגון אלמנה לכהן גדול כו׳

מוסף רש"י

בנה פגום. לכהונה דכתיב לא יחלל זרעו (לעיל מו:). זו שאיסורה שוה בכל. בישראלים כבכהנים (שם). מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת. שחס מת כהן גדול פסולה זו כהן נפסלת מן התרומה בביאמו מללה לפותה דכתיב לא יחלל זרעו בעמיו, ועמיו היינו אשתו ומשמע דשניהם מתחללים וכעי"ז נדה סט:) מאמר במחזיר גרושתו שאין מתחללת בביאה זו דאי לינשא לכהן כבר מיפסלא משעת גירושין, ואי בתרומה דבי נשא לא מיפסלא כדאמרינן בפרק אלמנה לכ"ג ולקחו חח לתננה לכליג (קאון 100) דאין נפסלת בביאת חייבי לאוין אלא בזר אצלה מעיקרא, לאפוקי מחזיר תפיקונה, נחפוקי נחורו גרושתו ויבמה לשוק דלאו זר מעיקרא הוא (לעיל חו). היא חועבה. כלומר בעוגק עבירה (קדושין עד.). נעוגק עבירה (קדושין עד.). ואין בניה תועבין. לאין בתה הימנו פסולה לכהונה

חוחפות ישוים

הויא זונה וזונה אסורה בתרומה תועבה: היא פסולה וולדה והיה נראה לר"י דמכי מהיה לאיש זר הוא דנפקא לן דזונה אסורה בתרומה לתרומה אע"ג דבעינן זר אללה מעיקרא כיון דר' עקיבא אומר אין קדושין חופסין בחייבי לאוין אמרינן וכל חייבי כריתות אפילו אותה דע"י קדושין דלא הוי זר אצלה מעיקרא וכן חייבי לחוין לר"ע וחפי' מחזיר גרושתו כיון שבעלה עשאה זונה אע"ג דבעינן זר אצלה דלא הוי זר אצלה מעיקרא כדמשמע מעיקרא כיון שאין קדושין לעיל דמיפסלה לר"ע מתרומה הוי תופסין א"כ הוי כמו חייבי תופסין ח״כ הוי כמו חייבי כרימות וחייבי כרימות הוי כמו זר אזלה מעיקרא אבל כמו זר אזלה מעיקרא אבל י״מ היא פסולה לכהן ווא נהירא דהא מקודם לכן איססילא ליה משום גרושה איססילא ליה משום גרושה בכלל לאיש זר כדאמרינן בעשרה יוחסין (קדושין עה. ושם) השתא ממזר הוי מפסיל בביאתו מיבעיא ואפילו לרבי יהושע דלא הוי ממזר כיון וי"ל דר"ל לכהונה וקאי אקרובי חלולמו וכן פר"ח: היא כשרה. פר"ח ז"ל דחמירי (ב) דורים אללה חשיבי והא דלא קאי אמחזיר גרושתו דנהי נמי דולדה כשר משום דכתיב היא מועבה בניה תועבין מ"מ אפסלא מתרומה דבי נשא ובירושלמי מפרש כן ולא עת עתה להאריך: וא ושמעתי מתרלים כי רבי עקיבא מפיק לקרא דהיא תועבה למימר נאין לרת סוטה תועבה ואין לרת סוטה תועבה ובהא שפיר אילטריך דליכא למימר דלא שייך בה לרה דהא מקודם ששטתה היתה זאת לרתה כי קדושי הסוטה היו טובים בתחלה וא"ת ולמה לי קרא דכי תהיה אלמנה קנש לכ מאים מוצרם וגרושה (ויקרא כב יג) דעובד כוכנים ועבד פקלי אשה בביאתן הא ידעת ליה שפיר מלאיש זר אליבא לר"ע דס"ל דאין קדושין מופסין וכיון דאין קדושין תופסין הולד ממזר והשחא ממזר הוי מפסיל בביאתו מבעיא דהא עובד כוכבים ועבד חייבי לאוין נינהו וזר מעיקרא נינהו וי"ל דס"ד הואיל ולא תפסי בה קדושי כלל דלא פסלי אשה קרושי כנני דנת פספי משה בביאמן להכי אילטריך קרא דובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה: ב) וגם בפרק כשם (סוטה כט.) משמע כן דקאמר מרומה נמי עשה בה ספק זונה כזונה אלמא דוונה אסורה מלאכול במרומה וקשה ומנלן דוונה פסולה מלאכול במרומה אי משום דפסולה לכהונה הלא גרושה פסולה לכהונה ואינה פסולה לתרומה וי"ל דוונה פסולה לתרומה משום דכתיב זונה וחללה אתקש זונה לחללה וחללה פשיטא לן דפסולה לתרומה וקשה דאמריטן לקמן (סח:) ואימא נבעלה לפסול לה חייבי כריחות

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה הכא וכו' בפ"ה דסוטה. נ"ב דף פרש"י דכתיב זונה ופשיטא דאסור בתרומה דהא תני ליה יאן תו הומרת טמאה (3) בא"ד ריי כזריי ננטה מני: כיון דחמירי כזרים אללה מעיקרא חשיבי וכו' ולא ממעטי מכי תהיה לאיש זר בתרומת הקדשים לא תאכל דמשמע העך דאית נהו: (ג) בא"ד אלא דוקא (טובל כוכבים וטבל) חח"מ ונ"ב ס"ל חייבי לאוין:

תוםפות ישנים (המשך) ומאי האמר הא מזונה כריתות עשאוה זונה וזונה פסולה לתרומה לכן נראה רלא ידעינן דזונה פסולה מרומה אלא מדאמרינן לתרומה לקמן כיון שנבעלה לפסול לה פסלה מקרא דמייתי לקמן כי תהיה והכי פירושא ואימא נבעלה פירוטה והיתה נפענה לפסול לה חייבי כריתות דוקא דלא מלינן למימר הא ידעינן שפיר למ״ד יש יאו יושיק שפיר נוו ז'ים ממזר מחייבי כרימות כיון דממזר הוי כ"ש דמפסיל בביאתו א) הא משום הכי לא שמעינן פיסול דתרומה דלא ידעינן פיסול דתרומה מפיסול ביאה כלל ומשני חייבי לאוין דתפסי בהו חייבי נחוין דתפסי בהו קדושי מעתה דשמעינן בחייבי לחוין כ"ש בחייבי כריתות דיש מביחתו ממור וגם לר' יחשע דחת חי ממזר מחייבי כריתות מ"מ שמעינן דפסלה לחרומה מכ"ש דחייבי לאוין דפסלי לה לקמן: מאן הכל מודים בחימני וא״ח אמאי הושע דאע"ג דאמר ר' יהושע אין ממזר מחייבי דתפסי בהו קדושי אבל עובד כוכבים ועבד לא וי"ל דאין קדושין תופסין בחייבי כריתות ואע"ג דסבר דאין מיור מהם מ"מ לא ממזר מהם מ"מ תפסי בהו קדושי מ"ל הא תליא בהא וכן ושמע בריש מכילתין ט" נשים פוטרות לרותיהן מחלינה ומיבום וקחשיב מונימי ונויפוס וקושים חייבי כריתות ואי קדושין תופסין בהן לר׳ יהושע א"כ בני חליצה נינהו כחו חייבי לאוין לרבנן דאמרי חייבי לאוין לרבנן דאמרי חולצות ולא מתייבמוח באיסור קדושה ובאינך חייבי לאוין ואין סברא לומר דפליג רבי יהושע על מתני׳ דלעיל דהא אמרינן לעיל דבפלוגתא לא קא מיירי , כשנוגתח נח קח מיירי ועוד דחמרינן בפרק חרבע מיתות (סנהדרין נג.) חייבי כריתות מי איכא למ"ד דתפסי בהו קדושי משמע דליכה מהן דפליג וגם משמע כן מהה דהמרינן בכל דוכתא אין קדושין תופסין באחותו והיא חייבי

ומשלי בריסות ולכל מל מל בפליג בהא וקשה דאמרינן פ״ק דממורה (ה:) גבי כל מלחא דאמר רסמנא לא וא"כ משמע דר' יהושע לא סבר הא תליא בהא וקשה דאמרינן פ״ק דממורה (ה:) גבי כל מלחא דאמר רסמנא לא מעבדר אי עביד וא מסכי ופריך תאלונה לכדיג וושטי שאי הס דאמר קרא אל יקח (ווא יחלג) חללון חללון חוא עושה מתורים אינו עושה ולהכי חפשי בהו קדושין תשמע דהא חליא בהא וגם הכא קאמר חלמודא לר"ש התימני הא חליא בהא